

Mircea Badea nu e un brand. E un nume.

"NU SUNT UN FAN AL MEU"

Mircea Badea

Mircea Badea nu aruncă «buzduganul» brandurilor înaintea lui. Doar salutul îi deconspiră de departe bunul simț, după care vine și vârtoarea opiniilor ce îl caracterizează. Dialogul cu Mircea Badea este aproape exact ca emisiunea lui de la televizor. Adică tu ești telespectator, pentru că la argumentele tale el are sonorul pe «mute». Accept că întrebările mele preiau rolul ziarelor din emisiune – acela de a fi un simplu pretext pentru argumentații aproape matematice. Și mai «accept» și că știe mai bine ca mine că balerinii mei sunt, de fapt, incozi. Nu de alta, dar nu vreau să îmi spună brusc «Hai pa, pa, pa, pa, pa!

PeTocuri: Se spune despre Mircea Badea că polarizează publicul. Așadar fie îți place de el, fie îl urăști. Tu din ce categorie faci parte?

MB: Din cea de-a doua categorie fiindcă este mai numeroasă. Vezi, sunt și eu influențat de marketing și adopt părerea maselor. Nu sunt un fan al meu, dacă asta era întrebarea... Nu sunt foarte confortabil cu mine de foarte multe ori. De ce, n-aș putea să îți spun.

PT: Crezi că brandurile foarte scumpe știrbesc personalitatea?

MB: Fără niciun fel de îndoială. Deși nu înțeleg de unde exprimarea asta cu «imi exprim personalitatea prin felul în care mă îmbrac». Îmbrăcătul mi se pare o chestie doar necesară. Înțeleg, trebuie să mă îmbrac și, în principiu, trebuie să port niște haine care să îmi dea o alură de ființă umană și nu una de extraterestru sau de desen animat. Asta este singura exigență pe care mi-o propun. Dar chiar să transform îmbrăcătul, o chestie extrem de banală, de altfel, într-o modalitate de a-mi exprima personalitatea mi se pare exagerat. Așa, de ce nu îmi exprim personalitatea când fac pipi...

PT: Pentru că asta este o chestie intimă...

MB: Dar este la fel de banală și de imediată. Toată lumea o face. Și mă gândesc că personalitatea este mult mai complexă ca să poată fi reflectată de astfel de activități. Banalitatea gestului mi se pare că îl descalifică.

PT: Gestul în sine este banal, dar presupune niște alegeri care pot să spună ceva despre tine...

MB: Nu cred. Cred că este un text inventat de niște băieți foarte deștepți care s-au gândit să vândă. Și, cum nu puteau să spună franc «Pune-ți hainele astea pe tine, umflature!» au inventat «Exprimă-ți personalitatea. Ai nevoie de noi pentru asta». La fel cum a făcut și biserica. «Vrei la Dumnezeu? Foarte bine, numai prin noi se poate». «Păi cum, că parcă Iisus a spus că are fir roșu cu fiecare»... OK, deci sunt niște băieți care au confiscat legătura directă dintre om și personalitatea lui și câștigă ei mulți bani.. Ceea ce este foarte drăguț (râde).

PT: Așadar nu știrbesc personalitatea, dar percepția celorlalți, da...

MB: Percepția celorlalți poate fi importantă sau nu. Dacă mă duc la o negociere, eu trebuie să cer niște bani – paranteză: toată viața am urât să cer bani!!!. Revenind, nu o să am niciun succes să îmi vând imaginea bine dacă mă duc cu o Dacia papuc, îmbrăcat de la Pavilionul H și cu un ceas Q&Q la mână. Înțeleg această convenție. E stupidă, dar o înțeleg. Când Asafa Powell sau Michael Phelps se duc la o întâlnire, nu trebuie să poarte Jimmy Choo ca să își dovedească recordurile. Pe ei imaginea îi precede și, orice ar fi, ei nu mai au cum să fie inadecvați sau penibili. Maxim, doar excentrici.

PT: Dar dacă privești asta din perspectiva unor fete anonime, pentru care îmbrăcătul nu e deloc o chestie banală, ba chiar e singurul lor loc de a stabili recorduri...

MB: În cazul ăsta da, îți poate afecta personalitatea, fiindcă este un fenomen de alienare. Sunt multe femei care nu se tolerează ele pe ele pentru că nu au geanta care «trebuie». Și atunci, au un sentiment de jenă față de ele însele. Chiar dacă nu ies două săptămâni pe stradă și chiar dacă nu le judecă nimeni de la cafeaua din Dorobanți, ele cu ele sunt nefericite. Când se uită în oglindă își spun rușinate «eu nu am geantă din-ai».

PT: Chiar crezi că este așa?

MB: Da, nu am nicio îndoială. Și văd că este foarte importantă treaba asta cu îmbrăcătul și pentru bărbați. Aprecierea este întotdeauna de genul «fată, ai văzut ce bine îmbrăcat era»... Eu, unul, cred că este mult mai important să fie «BINE» când NU este îmbrăcat.

PT: Nu cred că este chiar așa.

MB: Ohhh! Ba da. Un bărbat bine îmbrăcat - nu știu exact să definesc asta fiindcă nu am fost niciodată (râde) – dar știu că este extrem de dezirabil. Să fii bine îmbrăcat este o calitate care îți validează masculinitatea. La lei, leoaica se împerechează cu masculul alpha. În principiu, la fel este și la om, numai că instinctul s-a pervertit și elemen-

tele de identificare ale unui mascul «alpha» sunt altele decât cele instinctive, cele corecte. Mie, așa-zisul «rafinament masculin» mi se pare o dovadă de lipsă de masculinitate.

PT: *Există branduri care îți plac sau le refuzi din start fără niciun drept de apel?*

MB: Dar eu nu refuz brandurile. Refuz consumul lor bulimic și fără discernământ. «Fight Club» este un film minunat care explică exact asta. Marketingul și publicitatea te fac să crezi că ești un tip incomplet dacă nu îți cumperi un anume produs. Iar pentru fetele cu un univers interior extrem de limitat, marca devine unicul reper. Nu sunt un tip care refuză brandurile, dar nici nu pot să spun «totul este minunat de la brandul x». Am văzut lucruri de calitate îndoielnică de la niște branduri de super lux, cu super prețuri. De exemplu, sacoșa de rafie!!! Fie că o face Vuitton, fie că o face mătușa Tamara dintr-un sat ilfovean, tot o sacoșă de rafie este! Apreciez calitatea. Te uiți la un obiect și observi cu ochiul liber că niște oameni au investit pricepere, timp și resurse pentru el; că are anumite calități. Și, în principiu, aceste branduri și-au câștigat notorietatea tocmai pentru că au arătat astfel de calități, pentru o perioadă de timp care le-a validat. Totuși, nu pot să îmi imaginez ce materiale, tradiție, research sau resurse au fost investite pentru ca o sacoșă de rafie să coste 1000 de euro.

Îmi aduc aminte că imediat după revoluție, când eram în liceu, aveam colegi care ar fi făcut orice pentru un trening Nike. Și pentru că nu aveau buget suficient pentru un trening, făceau totuși eforturi mari ca să își ia măcar o pereche de șosete. Mi-e greu să cred că ciorapi de bumbac cum face Nike nu mai face nimeni. De fapt, ei nu cumpărau ciorapii de bumbac, ci sigla de pe ei, pentru că aveau o problemă cu ei înșiși. Își cumpărau apartenența la un grup și, iată, făceau parte din turmă. Mi se pare îngrozitor. Iar eu, pentru că am refuzat să fac asta am fost considerat, cumva, primitiv.

PT: *Sesizez aici o ușoară formă de autoironie. Este o formă de a te menține cu picioarele pe pământ?*

MB: E și un fel de autoapărare, pe sistemul «draga mea, nu poți tu să mă lovești atât de tare pe cât pot eu». Mai mult decât atât, cred totuși că, pentru sănătatea mea mentală, e bine să nu mă iau foarte tare în serios.

PT: *Se vorbește foarte des de femei «bine îmbrăcate». Dă-mi exemplu de femei «bine educate».*

MB: Aici este o chestiune de educație estetică. Știu că sună pretențios, dar eu așa o resimt la modul autentic și direct. De exemplu, o întreb «prietena dragă, de ce ti-ai luat tu ciupiciiăștia hidoși? Ai senzația că îți stă bine în ei?». «Nu, dar sunt comozi.» «Sunt comozi» nu înseamnă nimic, fiindcă să fii femeie nu e deloc comod. Altfel, nu îți mai faci manichiura, pedichiura și alte asemenea ritualuri.

PT: *Cred că exagerezi, balerinii chiar sunt comozi*

MB: Nu, crede-mă știu despre ce vorbesc. Am purtat și eu espadriile... Să rezumăm: talpa s-a inventat tocmai pentru comoditate, iar niște pantofi fără talpă nu au cum să fie comozi. Bine, asta nu înseamnă că nu mai ești femeie dacă nu ai tocure de 10cm.

PT: *Dar ce înseamnă să fii feminină?*

MB: O femeie este feminină dacă nu își dorește să fie bărbat. Nu se poate! Din start nu ar trebui să își propună. Sunt sătul de clișeu asta cu femeia independentă și puternică. Sigur, femeia poate fi și puternică, și independentă, însă acest slogan merge într-un sens masculin - adică femeia în locul bărbatului. Bărbatul și femeia sunt două lucruri complet diferite, ba chiar și complementare și așa ar trebui să funcționeze lucrurile, pentru că așa este natural. Femeia nu este nici inferioară, nici superioară, ci ALTFEL. O femeie nu numai că acceptă, dar își și

"SĂ FII FEMEIE
NU E COMOD"

"FEMEIA NU ESTE
NICI INFERIOARĂ,
NICI SUPERIOARĂ,
CI ALTFEL"

cultivă acest statut. Nu trebuie să își dorească să fie mai bărbat decât mine, cum nici eu nu îmi doresc să fiu mai femeie decât ea.

PT: Pot pune un semn de echivalență între "etichetele" – Louboutin, Rolex și Jimmy Choo – și cele ca "deontolog" sau "jurnalist"?

MB: Da, cu siguranță. Dar eu, în ambele cazuri, mă gândesc că nu am nevoie de «buzdugan». Pe principiul vine zmeul acasă și își aruncă buzdușul cu o jumătate de oră înainte. Pe același model este și acest «wow, asta are Louboutin!» și deja pe ea o precedă acest brand. Mă gândesc că eu, ca ființă umană în general, nu am nevoie de o anume etichetă pentru că am niște abilități și niște performanțe pe care le pot demonstra oricând. Și, dacă pot să fac această demonstrație a competențelor mele și o pot face oricând, nu am nevoie de Louboutin ca să mă reprezinte. Sigur că mai scurtează din timpul necesar pentru a face o anume impresie. Revenind la întrebare, da, funcționează același mecanism și pentru eticheta «Jimmy Choo» și pentru cea de «deontolog». Dar până la urmă așa funcționează lumea: pe bază de etichete și proceduri.

PT: Din punctul tău de vedere, care sunt «must have-urile» pentru o femeie, în orice sezon.

MB: Primul «must have» pentru o femeie este dorința de a fi femeie și preocuparea de a cultiva acest lucru. Din punctul meu de vedere, toate celelalte decurg din asta. Atributul principal al unei femei este frumusețea. E adevărat, natura a fost mai generoasă cu unele și mai zgârcită cu altele, dar îngrijite și feminine pot fi toate. Femininitatea presupune, în primul rând, delicatețe și subtilitate. De altfel, armele feminine sunt mult mai puternice tocmai prin subtilitatea lor. Și tocmai de aceea eu cred că, genetic, femeia este construită ca un animal de pradă, iar bărbatul ca un papagal sau ca un bivol african. Bivolul african stă acolo în căldură, se tăvăleşte în mocirlă și își mai dă o coadă peste ceafă ca să gonească muștele de pe el. În schimb, femeia are o structură mult mai complexă. Nu este un animal de pradă din categoria «impetuos». Femeia face pași mici, nici nu îi observi. Am scris și un articol pe această temă, fiindcă am analizat serios problema și cred că - realist vorbind - singurul lucru pe care îl poate face un bărbat ca să se apere este să o părăsească. În rest, nu îi poate face absolut nimic. Nu există arsenal masculin.

PT: Folosești cuvântul "deontolog" în mod ironic, cu sensul de "ipocrizie"? Îți asumi faptul că îmbogățești semantic cuvintele din vocabularul curent? Fac parte din brandul tău personal?

MB: Nu mă interesează. Eu nu sunt atât de complicat și cu siguranță nu mă gândesc în mod special la brandul meu. Sună atât de profesionist încât am senzația că tre-

buie să urmez două facultăți doar ca să mă gândesc la mine. Și nu mă duc în zone declarative de genul «misiunea și responsabilitatea unei persoane publice». Mi se pare complicat. Singurul meu criteriu, pe lângă cele care țin de educarea și de formarea mea de până acum - este să fac audiență. Ecuația e foarte simplă: fac audiență sau mă dă afară. În lumea mea, despre asta este vorba, despre niște cifre. Bine, contează foarte mult faptul că fac emisiune zi de zi, de mulți ani. Rutina contează mult, în orice, inclusiv la seducție.

PT: Cine are rutină la seducție?

MB: Sunt foarte mulți! Bitman, Marian Ionescu, Chișu... Pe modelul «Ce faci? Uite seduc»... Dar revenind la subiect, antrenamentul contează enorm în orice domeniu.

PT: Tu de unde te încarci pentru ca în fiecare zi, la ora 23.00 să faci emisiunea, singur, în fața unui laptop?

MB: Din disperare. «Meseria mea e războiul» - era și o replică într-o piesă de teatru foarte bună - în «Niște țărani». Cam așa e și la mine, nu mai stau să filozofez în plus.

PT: În ce format te-ai simțit cel mai confortabil?

MB: În cel pe care îl fac acum, deși toată lumea mă întreabă dacă nu îmi doresc să fac mai mult. Și mă gândesc «mai mult!?». NU!

PT: Poate se gândesc la ceva mai fastuos...

MB: Lucrurile fastuoase nu sunt pentru mine. Dă-mi mai multe resurse și cred că mă «ingraș» sufletește și devin leneș. Hai să mășlăuim - așa e stilul meu. Te pomenești că după aia nu mai sunt frustrat. Nu! Dacă vrei să mă omori, îmi omori frustrările.

PT: Spui că, asemenea lui Marius Tucă, încerci să fii rău. Cum?

MB: Prin încercări. Am învățat asta cu replica tăioasă și identific foarte ușor punctul vulnerabil al interlocutorului și acolo îi dau un «șpiț» verbal. Înainte conștientizam acest lucru la fel cum conștientizează fiecare mișcare un copil care abia învață să meargă. Acum am rutină și o fac mult mai ușor. Mi-am dat seama că pot să spun niște lucruri foarte rele - nu necivilizate, că de înjurat poate să înjure orice prost.

PT: Există jurnaliști din presa scrisă a căror muncă o apreciezi?

MB: Da. Sunt mai mulți și la fiecare apreciez ceva anume. Cristian Tudor Popescu este foarte talentat, este genial. Așa cum Cristoiu este extrem de riguros în ceea ce scrie. Nistorescu este, de asemenea, foarte talentat. E adevărat, în alt registru decât CTP. Marius Tucă este un tip foarte original și creativ. Îmi mai place și Marius Nițu de la Gândul, mi se pare că are și demonstrație și talent.

interviu realizat de Vicki Nicola
fotografii de Elena Ghiocel